

Jak doručovat v rámci EU?

[...]

2. Aplikační rozsah nařízení

2.1. Časový a teritoriální

Nařízení o doručování nabylo účinnosti pro původní členské státy dne 31. května 2001 (s výjimkou Dánska), pro ČR a další nově přistoupení státy dne 1. května 2004. Mezi Dánskem a ostatními členskými státy se nadále uplatňuje Haagská úmluva z roku 1965.

5

Přesto mezi sebou mohou členské státy nadále aplikovat již uzavřené dvoustranné úmluvy o právní pomoci, popř. uzavírat úmluvy nové. Předpokladem je slučitelnost s nařízením a urychlení nebo zjednodušení zasílání písemností (bilaterální dohody, které umožňují přímý styk justičních orgánů mezi sebou, má ČR se SR, Maďarskem, Polskem a SRN).

2.2. Věcný dosah nařízení

Věcný dosah nařízení je vymezen jak **pozitivně, tak negativně**. Nařízení **se vztahuje** na soudní a mimosoudní písemnosti zasílané z jednoho členského státu za účelem doručení v druhém členském státě. Oba pojmy je třeba vykládat široce. „Mimosoudními písemnostmi“ jsou míněny ty listiny, které sice nebyly vystaveny soudem, ale které s řízením určitým způsobem souvisejí.⁶ Patří k nim i soukromé písemnosti.⁷ V každém případě se musí jednat o věci občanské a obchodní.⁸

Podle nařízení lze postupovat jedině tehdy, pokud je známa adresa osoby, jíž má být písemnost doručena. Klade se otázka, jak nakládat s dokumenty, které často nelze doručit proto, že se adresát odstěhoval, popř. na adrese uvedené na zásilce a známé soudu není dostupný. V těchto případech je nutno pokusit se o doručení podle nařízení a v případě neúspěchu postupovat podle procesních předpisů legis fori.⁹

Nařízení naopak **nelze aplikovat** na

1) tzv. **soukromá doručování** mimo rámec jakéhokoli řízení mezi soukromoprávní subjekty (např. upomínka, reklamace) a

⁵ V současné době se připravuje „Dohoda mezi Evropským společenstvím a Dánským královstvím, kterou se rozšiřuje působnost nařízení Rady (ES) č. 1348/2000 o doručování soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních ve členských státech. Přehled o rozhodování o jejím podpisu viz PRE-LEX http://ec.europa.eu/prelex/detail_dossier_real.cfm?CL=cs&Dosld=192767 [citováno 21. listopadu 2006].

⁶ Svoboda, J. Novinky v doručování písemností do členských států EU od 1.5.2004. AD NOTAM, 2004, č. 4, s. 102.

⁷ Geimer, R., Schütze, R. A. Europäisches Zivilverfahrensrecht. Kommentar. 2. Aufl. München: C. H. Beck, 2004, s. 868.

⁸ Obsah pojmu „věci občanské“ není totožný s jeho vymezením podle nařízení Brusel I. Patří sem tedy i písemnosti, které se týkají se věcí rodinných, dědických, konkursu, vyrovnání a podobných řízení a rozhodčího řízení. Na trestní věci se vztahuje Úmluva o právní pomoci v trestních věcech mezi členskými státy EU ze dne 29. května 2000.

⁹ Bělohávek, A. J. v článku cit. v pozn. č. 2, s. 25.

2) na **případy dle zvláštního předpisu**, který obsahuje speciální úpravu přímého styku. Tím je např. nařízení Rady (ES) č. 1206/2001 ze dne 28. května 2001 o spolupráci mezi soudy členských zemí v oblasti dokazování v občanských a obchodních věcech. Návrh novely do negativního výčtu zahrnuje i doručování zplnomocněnému zástupci strany ve členském státě, kde se koná řízení, a to bez ohledu na místo bydliště této strany.

3. Postup při doručování podle nařízení

Způsoby doručování jsou v nařízení upraveny v první a druhé části kapitoly II. První část je postavena na tzv. **rogačním principu**, kdy je doručování založeno na právní pomoci orgánů dožádaného státu. Tato forma je však pro potřeby EU příliš zastaralá. Vhodnější jsou formy doručování dle části II, které jsou doručování dle části I. postaveny naroveň.¹⁰ To potvrdil jak ESD v rozhodnutí *C - 473/04 Plumex*¹¹, tak např. *OLG Düsseldorf II-3 UF 285/04*.¹² Způsoby doručování podle čl. 14 a 15 by měly být považovány za primární, neboť je lze použít přímo a jsou tedy jednodušší a rychlejší.¹³ Čl. 12 a 13 lze sice také použít přímo, sdílíme však názor, že tyto způsoby doručování jsou v rámci jednotného trhu nadbytečné.¹⁴

3.1. Doručování podle části I kapitoly II.

Pro doručování podle části I kapitoly II. byl zvolen tzv. **decentralizovaný systém**, kdy členské státy určí přijímající a odesílající subjekt. **Odesílajícími subjekty** jsou veřejní činitelé, orgány nebo jiné osoby příslušné k zaslání soudních nebo mimosoudních písemností.¹⁵ V ČR sem patří všechny stupně soudů, soudní exekutoři a všechny stupně státních zastupitelství. **Přijímajícími subjekty** jsou veřejní činitelé, orgány nebo jiné osoby příslušné k přijímání soudních nebo mimosoudních písemností. Tyto subjekty mohou být odlišné od odesílajících subjektů nebo mohou splývat v jedno. V ČR jsou to soudy okresní, v jejichž obvodu má adresu osoba, které má být písemnost doručena.¹⁶ Členský stát určí dále tzv. **ústřední subjekt**, který má pomocnou a servisní funkci (poskytuje informace odesílajícím subjektům, hledá řešení veškerých obtíží při doručování a ve výjimečných případech a na žádost předává žádosti o doručení přijímajícímu subjektu). V ČR je ústředním subjektem ministerstvo spravedlnosti.

¹⁰ Ze systematiky nařízení a nadpisu části druhé („Jiné způsoby zaslání a doručování soudních písemností“) by se mohlo zdát, že jde o subsidiární formy. Tento názor vycházel také ze zprávy k Evropské úmluvě o doručování, ačkoli ani ta hierarchii jednotlivých způsobů doručování nezakotvovala. Stadler, A. Neues europäisches Zustellungsrecht. IPRax, 2001, č. 6, s. 516.

¹¹ Pomahač, R. Evropský soudní dvůr: K důsledkům nepřevzetí cizojazyčné soudní písemnosti. Právní rozhledy, 2006, č. 1, s. 40 – 42.

¹² Krapfl, C., Wilske, S. Zur Qualität von Übersetzungen bei Zustellung ausländischer gerichtlicher Schriftstücke. IPRax, 2006, č. 1, s. 10 – 13.

¹³ Geimer, R., Schütze, R. A, v díle cit. v pozn. č. 7, s. 863.

¹⁴ Stadler, A., v článku cit. v pozn. č. 10, s. 516.

¹⁵ K vymezení odesílajících subjektů krit. Kapitán, Z. Evropský justiční prostor ve věcech civilních X. Úprava přeshraničního doručování písemností ve věcech civilních v rámci Evropské unie. Právní fórum, 2005, č. 11, s. 411.

¹⁶ Seznam přijímajících, odesílajících a ústředních subjektů ve všech členských státech je k dispozici v Evropském soudním atlasu ve věcech občanských na http://ec.europa.eu/justice_home/judicialatlascivil/html/index_cs.htm [citováno 21. listopadu 2006].

3.1.1. Zasilání písemností

Zasilání písemností se ve srovnání s Haagskou úmluvou značně zjednodušilo, protože probíhá na základě standardizovaných formulářů obsažených v příloze k nařízení. Ke každé písemnosti se přiloží formulář v jazyce, který stát přijímá (v ČR je to čeština, slovenština, angličtina a němčina),¹⁷ na němž se pouhým zakroužkováním vyznačí odpovídající údaje.

a) Odeslání písemnosti

Na rozdíl od Haagské úmluvy není nutné zasílat písemnost jako takovou, stačí předat její obsah. Otvírá se tak možnost využít moderních a rychlých komunikačních prostředků, jako je internet nebo fax. Přijatá písemnost musí po obsahové stránce věrně odpovídat odeslané písemnosti a všechny informace musí být snadno čitelné. Není nutné úřední ověření ani jiné rovnocenné formální náležitosti.

Jedním z bodů nařízení, které v praxi působí komplikace, je **překlad písemnosti**. Cílem nařízení je mezi jinými omezit překlady písemností, pokud adresát jazyku, v němž je písemnost sepsána, rozumí. Písemnost sama může být v jazyce kteréhokoli členského státu, avšak musí být přiložen překlad, a to buď do úředního jazyka přijímajícího státu, nebo do jazyka odesílajícího státu, který adresát zná. Náklady na překlad nese odesílající subjekt. Pro překladatele není stanovena žádná zvláštní kvalifikace, pokud jsou však v překladu vážné chyby, které narušují srozumitelnost písemnosti, nebude doručení účinné.¹⁸ Je však otázka, jakého stupně **jazykových znalostí** musí adresát dosahovat, jak tyto znalosti prokázat a jak postupovat v situaci, kdy je adresátem právnická osoba.¹⁹ Tuto oblast návrh novely nařízení opomíjí, nezbude tedy než vyčkat judikatury ESD.

Pokud písemnost není vyhotovena ani v jednom z výše uvedených jazyků, může se adresát rozhodnout, jestli písemnost, které nerozumí, přijme a nechá si ji přeložit sám, nebo její **přijetí** výslovně **odmítne**. Adresát pravidelně zjistí, že písemnosti nerozumí, až po jejím převzetí, proto je možno převzetí odmítnout dodatečně. Čl. 8 však nestanoví žádnou lhůtu, její určení tak je prozatím přenecháno národním právním řádům (Německo – 2 týdny, Rakousko – 3 dny). Návrh novely tuto lhůtu sjednocuje na 1 týden od doručení písemnosti. Toto pravidlo by se mělo vztahovat rovněž na **následné doručení** (jakmile adresát uplatnil své právo na odmítnutí), a na doručení **písemnosti prostřednictvím diplomatických nebo konzulárních zaměstnanců, doručení poštovními službami a přímé doručení** (viz dále).

O možnosti odmítnout přijetí musí být přijímajícím subjektem poučen (způsob poučení se zaznamenává do čl. 12 formuláře, kterým se potvrzuje doručení písemnosti). Novela nařízení počítá s poučením pomocí jednotného formuláře. Pravidla pro poučení mohou zformulovat národní právní řády, není to však nezbytně nutné, protože čl. 8 je dostatečně konkrétní a tedy

¹⁷ Evropská komise každoročně vydává formou rozhodnutí **příručku**, která obsahuje **informace poskytnuté členskými státy a seznam písemností**, které mohou být doručovány dle nařízení (v ČR to jsou obecně „soudní a mimosoudní písemnosti“, naopak např. Německo vydalo podrobný soupis jednotlivých písemností).

¹⁸ Geimer, R., Schütze, R. A., v díle cit. v pozn. č. 7, s. 873.

¹⁹ Stadler navrhuje u fyzických osob navázat na státní příslušnost, odbornou kvalifikaci, dosavadní mimosoudní korespondenci mezi stranami nebo záznamy z obchodních jednání. U právnických osob lze vycházet z jejich sídla, není třeba zohledňovat konkrétní znalosti určité osoby. Podrobněji viz Stadler, A., v článku cit. v pozn. č. 10, s. 518.

samovykonatelný (self – executing).²⁰ O tom, že adresát odmítl písemnost přijmout, musí přijímající subjekt odesílající subjekt neprodleně vyrozumět potvrzením na formuláři a žádost a písemnosti vrátit. Nedostatek překladu lze podle rozsudku *ESD C-433/03 Götz, Leffler v- Berlin Chemie AG* zhojit **dodatečným zasláním překladu**, což je v souladu se smyslem a účelem nařízení. V opačném případě by se jednalo o zásah do práv odesílatele - patrně by nepodstupoval riziko doručovat nepřeloženou písemnost, čímž by byl zpochybněn smysl těch ustanovení, která mají zajistit rychlost zaslání písemností. Za přiměřenou se považuje lhůta jeden měsíc, je však nutné zohlednit délku písemnosti a fakt, zda je pro jazyk, v němž byla písemnost sepsána, dostupný dostatek překladatelů.²¹ Pravidlo, že chybějící překlad lze napravit jeho následným doručením, výslovně zakotvuje novela nařízení.

b) Příjem písemnosti

Přijímající subjekt nejpozději do sedmi dnů po obdržení písemnosti odešle nejrychlejším možným způsobem na formuláři **potvrzení o přijetí**. Pokud jsou zasláné informace nedostatečné, snaží se přijímající subjekt od odesílajícího subjektu co nejrychleji chybějící informace získat.

Řešení situace, kdy **není známa adresa osoby**, již má být písemnost doručena, je ponecháno k úpravě národním právním řádům. Přitom je třeba vzít v úvahu, že proti právu žalovaného na slyšení před soudem stojí právo žalobce na efektivní právní ochranu. Z tohoto důvodu je zachován institut fiktivního doručení.²² (V OSŘ je to §50 (odmítnutí písemnost přijmout nebo poskytnout součinnost) a §§ 50g, 50h a 50i (uverejňování vyhlášek a vyvěšení na úřední desce).

V případech, kdy odesílající subjekt uvede **adresu neúplnou** nebo adresu **neuveďe vůbec**, by se podle našeho názoru měl přijímající subjekt na základě čl. 6 odst. 2 snažit chybějící informace co nejrychleji získat. Pokud by se totiž okamžitě přistoupilo k vrácení písemností odesílajícímu subjektu podle čl. 6 odst. 3 z důvodu nesplnění podmínek nařízení, a tento by musel projít celým procesem předávání písemnosti znovu, docházelo by k ještě větším průtahům v doručování.

Jestliže přijímající subjekt **není místně příslušný**, odešle žádost i písemnost subjektu příslušnému. ČR přijímá písemnosti prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, faxem a elektronickou poštou.

Přijímající orgán žádost **odmítne** jen ve **výjimečných** případech: pokud zjevně spadá mimo oblast působnosti nařízení (např. věc trestní), pokud nejsou splněny formální podmínky (např. chybí překlad písemnosti) nebo pokud podle práva doručujícího státu nelze fakticky doručit ve zvláštní formě, kterou požaduje odesílající subjekt. Odmítnutí doručení z důvodů veřejného pořádku nařízení nepřipouští.²³ V těchto případech se žádost a zasláné písemnosti vrací odesílajícímu subjektu spolu s formulářem **oznámením o vrácení**.

²⁰ Geimer, R., Schütze, R. A, v díle cit. v pozn. č. 7, s. 878.

²¹ K tomu blíže viz Pomahač, R. Evropský soudní dvůr: K důsledkům nepřevzetí cizojazyčné soudní písemnosti. Právní rozhledy, 2006, č. 1, s. 41; Stadler, A. Ordnungsgemäße Zustellung im Wege der remise au parquet und Heilung von Zustellungsfehlern nach der Europäischen Zustellungsverordnung. IPRax, 2006, č. 2, s. 121 – 123.

²² Geimer, R., Schütze, R. A, v díle cit. v pozn. č. 7, s. 866.

²³ K tomu blíže viz Kapitán, Z. v článku cit. v pozn. č. 15, s. 414.

c) Doručování písemnosti přijímajícím subjektem

Písemnost doručí kterýmkoli vhodným způsobem přijímající subjekt, a to buď sám, nebo ji nechá doručit v souladu s právními předpisy svého státu, popř. zvláštní formou požadovanou odesílajícím subjektem (např. do vlastních rukou adresáta). Pokud nepostačí doručení obsahu písemnosti, ale je nutné doručit originál, lze využít např. e-mailu s certifikovaným podpisem podle práva předávajícího státu.

Nepodaří-li se písemnost doručit do jednoho měsíce od jejího obdržení, uvědomí o tom přijímající subjekt odesílající subjekt **potvrzením** na jednotném formuláři. Lhůta se počítá dle právních předpisů přijímajícího státu. Návrh novely nařízení stanovuje, že přijímající subjekt by měl nadále podnikat všechny kroky potřebné k doručení písemnosti také po uplynutí této lhůty (např. když žalovaná strana nebyla přítomna v místě svého bydliště nebo zaměstnání z důvodu pracovních povinností nebo dovolené). Odesílající subjekt by měl tuto povinnost časově omezit a na jednotném formuláři uvést lhůtu, po jejímž uplynutí není již doručení písemnosti vyžadováno.

I úspěšné doručení se **potvrdí** na jednotném formuláři, popř. se připojí kopie doručené písemnosti, byla-li vyžádána.

Náprava nedostatků v doručování není nařízením (a s výjimkou výše uvedeného rozsudku *Leffler* ani rozhodnutími ESD) regulována, jednotná úprava by však do budoucna byla vhodná. Neexistuje ani žádná centrální instance, která rozhoduje o účinnosti doručení s účinky res iudicata inter partes. O účinnosti doručení tak rozhoduje zvlášť každý soud / jiný orgán jako o předběžné otázce (např. zda adresát oprávněně odmítl převzít písemnost kvůli nedostatečným jazykovým znalostem).²⁴

d) Datum doručení

Datem doručení je datum, v kterém je písemnost doručena podle právních předpisů přijímajícího členského státu. Pokud musí být písemnost doručena v určité lhůtě v souvislosti s řízením v odesílajícím státě, je ve vztahu k žadateli směrodatné datum stanovené právními předpisy tohoto státu. Toto časové rozlišení má sloužit k ochraně práv obou stran, vzhledem k nejasné formulaci však není státy příliš využíváno.²⁵ (ČR však přechodné období pěti let nevyužila).

e) Náklady na doručení

Náklady na doručení má sice hradit doručující stát, problémy však nastávají ve vztahu k Nizozemí, Belgii, Francii a Lucembursku. Zde totiž doručují soudní vykonavatelé, jejichž náklady stejně jako v případě zvláštního způsobu doručení hradí podle odst. 2 žadatel.²⁶ Žadatelem však není míněn odesílající stát, ale ten, v jehož zájmu bylo doručení provedeno.²⁷ Návrh novely nařízení zakotvuje pravidlo, že by tyto **náklady** měly odpovídat **jedinému pevně stanovenému poplatku** (resp. různým poplatkům za různé druhy služeb), který členské státy stanoví předem s přihlédnutím k zásadám proporcionality a zákazu diskriminace.

²⁴ Geimer, R., Schütze, R. A, v díle cit. v pozn. č. 7, s. 869.

²⁵ Stadler, A., v díle cit. v pozn. č. 10, s. 519.

²⁶ Tyto platby jsou odůvodňovány profesním postavením soudních vykonavatelů, kteří vykonávají svobodné povolání. Heß, B. Neues deutsches und europäisches Zustellungsrecht. NJW, 2002, č. 34, s. 2422.

²⁷ Geimer, R., Schütze, R. A, v díle cit. v pozn. č. 7, s. 869.

3.2. Doručování podle části II kapitoly II.

Pro žádný z následujících způsobů doručování neplatí čl. 5 (překlad písemnosti), čl. 8 (odmítnutí přijetí písemnosti) a čl. 9 (datum doručení) nařízení, což se má změnit přijetím novely nařízení. Zatím mohou národní právní řády předepsat překlad i pro přímé doručení poštou. Ten však nemusí odpovídat jazykům připuštěným členskými státy podle čl. 8. Např. v Německu není předepsán překlad pro cizince nebo pro adresáty se sídlem v cizině.²⁸ ČR v této oblasti žádnou zvláštní úpravu nepřijala.

3.2.1. Zasílání konzulární nebo diplomatickou cestou

Tento způsob doručování je určen pro **výjimečné situace**, jako jsou války nebo přírodní katastrofy, přičemž se týká pouze doručování soudních písemností odesílajícím / přijímajícím / ústředním subjektům v jiném členském státě.

3.2.2. Doručování diplomatickými nebo konzulárními zástupci

Tento způsob lze využít pouze za splnění dvou podmínek:

- 1) adresát má bydliště v členském státě a
- 2) je ochoten písemnost přijmout.

Jedná se tedy o doručování **neformální**.²⁹ Každý členský stát může prohlásit, že je proti takovému doručování na svém území, ČR tuto možnost nevyužila.

3.2.3. Doručování poštou

Možnost doručování poštou je jedním z hlavních pozitiv, které nařízení přineslo. Podmínky doručování si stanovují samy členské státy. Písemnosti se většinou zasílají doporučeně s potvrzením o přijetí nebo obdobným dokladem³⁰ (tento postup je výslovně stanoven návrhem novely nařízení, která zároveň ruší i možnost výhrady vůči tomuto ustanovení). V ČR musí být takový doklad v českém jazyce (popř. s překladem do ČJ); jde-li o občana jiného členského státu, který se zdržuje na území ČR, musí být v úředním jazyce státu, jehož je občanem. V opačném případě by doručení subjektu se sídlem / bydlištěm na území ČR nemohlo mít předpokládaný účinek, který s ním české procesní předpisy spojují. Nebylo by tedy možné ani vydat rozhodnutí, které se může stát vykonatelným titulem dle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. **805/2004** ze dne 21. dubna 2004, kterým se **zavádí evropský exekuční titul pro nesporné nároky**. Také zde o účinnosti doručení rozhoduje každý orgán zvlášť jako o předběžné otázce.

3.2.4. Doručování přímé

Poslední variantou upravenou nařízením je doručování prostřednictvím úředních činitelů, úředníků nebo jiných příslušných osob přijímajícího státu (např. soudní exekutor). ČR vznesla

²⁸ Tamtéž, s. 886.

²⁹ Kučera, Z. Mezinárodní právo soukromé. 5. vydání. Doplněk: Brno, 2001, s. 375, Geimer, R., Schütze, R. A, v díle cit. v pozn. č. 7, s. 883.

³⁰ Stadler, A., v díle cit. v pozn. č. 10, s. 519.

proti tomuto způsobu doručování na svém území výhradu. Tyto osoby zúčastněné na řízení probíhajícím v zahraničí se tak nemohou obracet přímo na české soudy, soudní exekutory nebo státní zastupitelství, ale výlučně na Ministerstvo spravedlnosti coby příslušné místo. Pokud by bylo subjektu se sídlem / bydlištěm na území ČR takto doručeno, doručení by nemohlo mít předpokládaný účinek, který s ním české procesní předpisy spojují. Návrh novely nařízení ruší možnost přijetí výhrady v případech, kdy přímé doručení umožňují zákony daného členského státu. Dle čl. 14 nařízení je tento způsob doručení přípustný jen ve státě bydliště / sídla adresáta. Nabízí se otázka, proč jsou privilegovány osoby, které v členském státě nemají bydliště, ale jen (trvalý) pobyt? Podle Geimerova komentáře³¹ by měl být pojem bydliště interpretován ne ve smyslu čl. 59 nařízení Brusel I., ale jako „druh pobytu“. V každém případě je pro tento způsob doručení nutné znát adresu osoby, které má být doručeno (alespoň hotelovou nebo p.o.box). Průkaz doručení není nařízením regulován.

3.3. Vztah k jiným úmluvám

Žádosti o doručení soudních a mimosoudních písemností, které souvisejí s podáním žádosti o bezplatnou právní pomoc nebo jejím vyřizováním mohou být nadále zasílány podle **Úmluvy o civilním řízení z r. 1954** a **Úmluvy o mezinárodním přístupu k soudům**.

3.4. Nedostavení se žalovaného k soudu

Jestliže se žalovaný nedostaví k soudu, může soud vydat rozsudek pro zmeškání až pokud je zjištěno, že písemnost byla doručena podle právních předpisů přijímajícího státu nebo že byla skutečně doručena žalovanému do místa bydliště jiným způsobem v souladu s nařízením. V obou případech musí mít žalovaný od doručení písemnosti dostatek času, aby si mohl připravit obhajobu.

ČR využila možnosti stanovené v odst. 2: soudce může bez ohledu na výše uvedené podmínky vydat rozhodnutí, pokud byla písemnost zaslána jedním ze způsobů stanovených nařízením, ode dne zaslání písemnosti uplynulo nejméně šest měsíců a přes veškeré úsilí nebylo obdrženo žádné potvrzení.

Mimo to nařízení stanovuje možnost prominutí lhůty k podání opravného prostředku v přiměřené lhůtě poté, co se žalovaný dozví o vydání rozhodnutí. Podmínkou je, že se o předvolání bez svého zavinění včas nedozvěděl, a že se jeho obrana nejeví jako zjevně neodůvodněná. Jedná se o specifickou věcně harmonizovanou úpravu vlastních podmínek řízení - tato úprava pro vztahy s mezinárodním prvkem nahrazuje vnitrostátní úpravu v případech, kdy byl vydán rozsudek pro zmeškání z důvodu vad v doručení žaloby návrhu na zahájení řízení.³²

3.5. Zhodnocení nařízení

Očekávané jednotné úpravy doručování nebylo nařízením dosaženo. Některé otázky nejsou upraveny vůbec (např. zhojení vad doručování), jiné jsou upraveny nedostatečně (pravidla pro doručování poštou, otázka překladu písemnosti, která vede k velké právní nejistotě obou stran), pro národní úpravu stále existuje příliš velký prostor, některá ustanovení umožňují členským státům přijetí výhrad a nařízení nelze aplikovat ve vztahu k Dánsku. Pravidla pro doručování

³¹ Geimer, R., Schütze, R. A, v díle cit. v pozn. č. 7, s. 886.

³² Kapitán, Z. v článku cit. v pozn. č. 15, s. 415.

tedy stále zůstávají rozdrobená, což vede k dalším procesním pochybením.³³ Přesto však nařízení nelze hodnotit pouze negativně.

Díky možnosti využití nových rychlých způsobů komunikace bylo racionalizováno předávání písemností k doručení. Není již nutné předávat písemnost jako takovou, postačí předání jejího obsahu. K vyšší efektivitě doručování bezesporu přispěla i možnost doručování poštou a doručování přímého bez nutnosti žádat o právní pomoc. V případě konkrétnější formulace by se dal za přínosný považovat i čl. 8, který umožňuje vyhnout se zbytečným překladům. Za současné situace mohou být nejasnosti odstraněny výkladem ESD, který má - stejně jako v případě ostatních nařízení – na základě čl. 68 Smlouvy o založení Evropských společenství pravomoc k rozhodování o předběžných otázkách.

Některá problematická ustanovení by měla být změněna novelou nařízení, která je dalším krokem ke sjednocení doručování v rámci jednotného vnitřního trhu.

³³ Viz Zpráva Komise Evropských společenství Radě, Evropskému parlamentu a Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru o aplikaci nařízení o doručování ze dne 1.10.2004. [citováno 21. listopadu 2006]. Dostupný z : www.eur-lex.europa.eu/LexUriServ/site/de/com/2004/com2004_0603de01.pdf